

הרבנית מרת
צביה מלכה
בן ציון
ע"ה

נלב"ע בגיל נ"ב לאחר
יסורים והותירה בביתה

3
יתומים
בחוסר כל

בעוני ובייסורים

האלו שנכנסים הביתה שלה מתוך גמרתם של תלמידי חכמים - ויוצאים מוקלדים ומהודרים לעולם, משמשים את לומדי התורה. היא ידעה לראות בזה את הזכות העצומה. היה לה מבט של עולם הבא על שורה של תורה. לפעמים גמרה עבודה במהירות רק כדי שיתנו לה סכום בשביל קניות לשבת. הבית שלהם היה בית של תורה מתוך הדחק. בית שמעולם לא היתה בו פרוטה מצוייה.

ואז חלתה אמא. חיידק אלים התישב בראותיה, והיא הלכה ונחלשה. לאחר שנה של תלאות נדודים, אישפוזים בטיפול נמרץ, עלתה השבוע השמימה, והיא רק בת חמישים ושתים.

כל כך עדינה ומצטנעת, לא צריכה לעצמה כלום. דווקא בימי מחלתה ניכר היה ביתר שאת איך זכתה להקים דור ישרים מבורך. בעל ובנים תלמידי חכמים, מדקדקים במצוות משכימים קום בוקר בוקר כדי לרוץ לעבודת בוראם. בצניעות, בענוה, בלי לדרוש טיבותא לעצמה. הבנים המשיכו לאחוז בגמרא. הנערה בבית טיפלה בכל מה שצריך למרות המתחים והשעות והקשות. הריצות שלהם לשהות איתה, צידוק הדין וקבלת עול מלכות שמים שלהם בכל פעם שמצבה הלך ורע.

באחד האשפוזים קרה דבר נורא, אמא איבדה את ההכרה. בגלל כשל שהתרחש וטיפול לא נכון - נגרם לה נזק בלתי הפיך ונמק פשה באחת בידיה. היד הזו שהקלידה בלי סוף חידושי תורה, היד שעשתה את שליחותה המושלמת, היתה צריכה להגיע לתיקונה.

בית החולים כשל בטיפול, אבל אבא והבנים לא התבלבלו לרגע. הם לא שכחו מי המושך בכל החוטים, מי עשה עושה ויעשה לכל המעשים. לא משנה דרך מי הוא מעביר את זה. אין שום פרט בעולם שלא קורה לרצונו.

בתוך השנה הקשה הזו חיו בבית שלושה ילדים, יתומים חיים, ילדים שאמא שלהם מיטלטלת בין המחלקות. נכנסת לניתוחים ויוצאת. מחברים אותה להנשמה ומורידים וחוזר לחלילה. כל מי שליווה פעם קרוב משפחה במצב קשה מבין את היסורים האלו. את המתח הבלתי נסבל. את הדריכות לשמוע כל

הבנות שלה נמצאות לידה בימים. אבא והבנים נמצאים בלילות. הם לא עוזבים את אמא. הדודים נרתמים. כשאין ברירה מגיעות מתנדבות צדיקות להציל אותם ולהשתתף במשמרות. טיפול נמרץ. מחלקה פנימית. שוב טיפול נמרץ. טיפול נמרץ קורונה. מחלקת פלסטיקה. היא שוב עוברת החייה. ושוב. שבועות מצטרפים, ואברכים לילדים קטנים נמצאים ליד אמא שלהם במשמרות ארוכות מתשע ועד תשע, לפחות שני לילות בשבוע ולפעמים בתוספת שבת. לא אוטובוס מחוץ לעיר, רכבת. אוטובוס פנימי. שלושה כלי תחבורה כדי להצליח להגיע. אמא כבר לא יכולה לתקשר. היא מחוסרת הכרה ודוממת.

השבוע, ברווח בין משמרת למשמרת חמקה ועלתה נשמתה של אמא לשמים. נפש נקי, נשמה גבוהה. הגב' בן ציון הצדקנית לא צריכה לעצמה מאומה. לא בית יפה, לא בגד מהודר. מעולם לא ביקשה לעצמה כלום. חיה בירכתי הבית, מתוך צניעות שאין לה דומה, הסתפקות במועט, פנימיות ושתיקה, היא היתה מגדלת את ילדיה הצדיקים. זכתה להקים בית שכולו תורה.

אבא אברך שתורתו אומנותו. וזה היה המוטו הפנימי של אמא. המשפט שבשבילו שווה לחיות. הזכות הגדולה: "יש לנו אבא שיושב בכולל ולומד" זה היה אושר החיים. סיבת הקיום.

ואמא - עשתה הכל בשביל זה. היא היתה קלדנית של ספרי קודש. כבר היתה אומנית ובקיאיה בכל הקיצורים והמושגים התורניים, כבר הכירה את הכתבים הצפופים של תלמידי החכמים. היא ראתה זכות עצומה בכל ספר קודש שהיא מקלידה. יושבת לילות שלמים ומקלידה עד הבוקר דפים של חידושי תורה. "כדי שהם יוכלו להוציא את הספר". "כי הם רצו את החומר ליום שישי".

קלדנות היא מקצוע שקשה לפרנס איתו משפחה. אבל זה לא היה השיקול של אמא. בסוד גילה אבא בשבעה שלפעמים הקלידה ספרים שלמים בחינם. אנשים מסתכלים על העבודות במבט של כסף, של כמה זה מרויח. אמא הרוויחה פרוטות. אבל מעולם לא התלוננה. היא ראתה את הדפים

בתוך השנה הסבוכה הזו, הילד הקטן שלה הגיע לעול מצוות. בימים כל כך קשים - למי יש ראש לחגיגות, אבל אבא לא ויותר בשבילו. במאמצים, מתוך כל המצב הלא פשוט שהמשפחה כולה מצויה בו, עצרו את הכל. שכרו אולם נחמד. דאגו שיהיה הכל לפני החגיגה - הילד בן השלוש עשרה, נוסע לאמא. היא כבר לא מצליחה לדבר. אבל העינים שלה רואות ומתבוננות. היא לא בוכה שהיא לא באולם. היא בחיים לא מתלוננת. היא מסתכלת על הילד שלה שהיא לא זוכה ללוות, על החליפה החדשה והכובע שנקנו בלי שהיא ידעה וראתה, על הילד המתוק שלה שמתבגר אי שם בבית כשהיא מוטלת בין המחלקות השונות. הוא עומד בסמוך אליה, בעיניה הדומעות כל התפילות של אמא ששכינה למראשותיה. בפיה כבר לא יכולה לברך. היא מלווה אותו בעיניה- רגליה כבר לא נושאות אותה. היא לא לוחצת לו יד כי ידה נפגעה מרשלנות רפואית. והיא כולה וידיה ועיניה ליבה ונשמותיה הקצובות מסורות בידי שמיא. את זה היא מעבירה לילד שלה ביום הגדול. עם לב כבד יוצא הילד לשמחת בר המצווה שלו. בלעדיה.

חדשה מבית חולים. את הלילות המסויטים כשאתה לא יודע מה תשמע בבוקר, את ההרגשה שאת חי חיי ארעי וישן שנת ארעי, כי אמא בבית חולים. ומתי כבר יהיה יותר טוב. כולם חיים כאן - אבל הלב מונח שם. הילדים שלה שכבר יותר משנה שואלים "מה נשמע" וקופץ להם הלב מה התשובה שהם עומדים לשמוע. אתה יכול לשבת בישיבה ופתאום באים לקרא לך, ואתה במתח מתמיד. מה קורה שם. האחים הנשואים מדברים עם אבא מעל הראש. המתח הנורא הזה.

"מחר תתפללו חזק. היא עוברת עוד ניתוח". "היא בסדר. המזדים בסדר, אבל היא לא יכולה לדבר". "היא ברוך ה' סימנה לי משהו עם העינים, כן היא עשתה לי כן עם הראש". "הם חושבים לפתוח לה פתח בצוואר". "בוא מהר, מנשימים אותה! הוציאו אותי מהחדר". הילדים שלה כבר שנה שלימה נמצאים במתחים האלו, מחכים מיום ליום - מלילה לבוקר, לבשורה יותר טובה, לחידוש. מה חדש. מה שלומה. אבא, יהודי של צורה, לא ישן איתם לילות שלמים. הוא סועד את אמא במסירות עצומה.

השבוע היא סיימה את תפקידה ועלתה לשמים. נפש נקי, מסובלת ביסוריה הרבים. נשאר שלושה ילדים קטנים שאבא שלהם אברך, אחרי שנה של מחלה קשה והוצאות רפואיות מורכבות. אפילו את המטבעות הקטנות שאמא הכניסה מן הקלדנות כבר אין להם. נשאר ילדים אחרי שנה קשה ומייסרת.

אם יש רחמים בליבנו. נעצור עכשו כדי לתת תרומה של אכפתיות. לגדל אותם, לחתן אותם, להחזיק את הבית הזה. להיות יהודים שאכפת להם.

החיים שלנו נקבעים מידה כנגד מידה. אם יש לנו לב. אי אפשר להמשיך הלאה בחיים כשהם חוזרים לבית הריק. אנחנו צריכים למלא להם את הארונות. לעשות משהו מעשי. את הטוב שהיינו רוצים לעצמינו - ניתן לאחרים, וה' משמים יביט.

הכסף על כף המאזניים, עומד תלוי ומתחנן מתוך הדף הזה, עומד ורועד ומחכה ללב שלכם. יש לך מה לתת, לא יכול להיות שנשמור עכשו את השקלים בכיס. בשביל הילדים הללו - התרומה הזו היא החיים בעצמם. כל המציל נפש מישראל כאילו קיים עולם מלא. לא נפש אחת מחכה להצלה. רק אטומי לב ימשיכו את החיים כאילו כלום. אתה תזהה כאן את חלון ההצלה שנפתח, אתה תכריע את כף המאזניים. בשאלה הם ינצלו ויקבלו עזרה או לא? - אתה תכריע בתרומה שלך.

בואו נראה לנגד עינינו שלוש חופות שעוד עתידות לעמוד כאן ואמא שבאה להשתתף מגן עדן. בואו נשמע את בקשתו של הקב"ה אלינו, בניי אל תשאירו אותם לבד. עזוב תעזוב עימו. נראה את היד הקטנה של הילד, שאפילו לא מושטת בבקשה, ובכל זאת נראה אותה. נעצור. ניתן לב. זה הרגע לקחת חלק.

